

Keresztesi József

Április 11., wrocławai főpályaudvar, Art Main Station: Roman Opałka munkái, illetve Andrzej Sapija Opałka. Jedno życie, jedno dzieło (Opałka. Egy élet, egy oeuvre) című dokumentumfilmje a Medytacja i ekspresja (Meditáció és expresszió) című modern lengyel képzőművészeti tárlaton; kurátorok: Bożena Kowalska és Mariusz Hermansdorfer.

Emellett a Yahoo Weather és a vászoncipőm.

Chance of Rain

A százaléokban megadott jóslatokkal az a baj,
hogy a számok ott nem is annyira adatok, mint inkább metaforák:
„elég valószínű”, „elképzeltető”, „aligha”
– ezeket susogják, noha nem erre tartjuk őket.
„Ma már a jóslatok sem a régiek”,
így puffogsz magadban, angyali vándor,
miközben Püthia szeme fönnakad, teste rángatózik,
szája sarkából felhabzó nyál tör elő,
a templomszolgák pedig elteszik a pénzt, és átküldenek egy új alkalmazást a tabletedre.
Aztán a többi gondterhelt turistával együtt
egy múzeum lépcsőjén szorongva, komor képpel hallgathatod,
ahogy az eső komótosan mormolja maga elé a számok végtelenített sorát
Roman Opałka idővel egyre mélyülő hangján.

Agata Duda-Gracj Vihar-rendezése, a Po „Burzy” Szekspira a Capitol színházban, április 7. Ariel szerepét Ewelina Adamska-Porczyk alakította.

Majmos cukor

Tegnap óta nem megy ki a fejemből Ariel.
Nem a bölcs Prospero varázslatos szolgája, hanem
a darabbéli, húgyfoltos pizsamanadrágban tébláboló öregember Arielje,
a szögletes mozgású, kitartóan trappoló tündérrobot.
Ahogy bámulok kifelé ennek a kávézónak az ablakán
az esőben cammogó kocsisort figyelve,
miközben lenyalom a kávé cukorpépet a kiskanálról,
minden jel arra utal, hogy itt vagyok,
és – ritkaság – ezúttal a miértre is van biztos válaszom:
azért vagyok itt, hogy, úgymond, papírra vessem
a kávé, a kocsisort, Arielt.

Kultúrafaló robot vagyok, egy kultúrterminátor, célponttól célpontig
mozgok a városban, felhúzott ötletrobot,
robotméhecske, íme, az új vers méze
itt pereg az ujjad közt, olvasó.

Jut eszembe, majmos cukornak hívtuk gyerekkoromban
a kávéba mártott kockacukrot.
Szerettem nézni, ahogy a kis fehér
kocka oldalán gyorsan fölszalad
az a két majombarna csöpp.

Amikor a darab végén minden szereplőre
fölkerül az egyen-pizsamanadrág,
s a varázs – ha varázs volt egyáltalán – szertefoszlik,
kezdetét veszi Ariel őrjöngése.
Visít, kaparja magáról a szürke festéket,
a sápadt bőr foltokban tárul föl alatta:
a szerepe véget ér, rálát immár a helyzetére,
és a lelke mélyéig megretten attól, amit tapasztal,
megpillantva saját üres helyét.
Szegény Ariel, gondolom magamban
a kávé kiskanalat nyalogatva,
míg itt ücsörgök ebben a kávézóban
egy kétes hitelű Edward Hopper mellékalakjaként.

Enteriőr CaffArt kiállítás - Városi Hangverseny- és Kiállítóterem

